

har foreslaaet, det er den Form, som er vedtaget af den norske og den svenske Rigsdag, og altsaa ogsaa den Form, som det danske Landsting har givet det, og nu har man jo ingen Grund til at mene, at disse Forsamlinger har villet handle uretfærdigt, eller at de har været uklare i de Bestemmelser, de har truffet, og endnu langt mindre har man Grund til at formene, at de derigennem har handlet umoralsk. For mig vejer det meget, at disse fire Forsamlinger har ønsket og vedtaget at give Loven denne Form. Dernæst forekommer det mig — jeg skal sige det ganske kort, da det har været sagt flere Gange —, at Moderen bør have samme Ret som Faderen, i alt Fald bør man, hvis man ikke vil gaa med dertil, ikke give Faderen den særlige Ret, som er tiltænkt ham gennem det stillede Ændringsforslag. Jeg kan i dette Tilfælde ganske tiltræde de Grunde, som det ærede Medlem Hr. Heilesen har fremført, men det, der vejer mest for mig, er Forholdet overfor Barnet, hvordan man bedst kan komme Barnet til Hjælp. Her forekommer det mig, at man ved at give Moderen Lov til at adoptere sit Barn i de Tilfælde, hvor der ikke kan komme et Moderforhold til Stede ad anden Vej, giver Barnet — eller disse Børn — en lille Chance for at opnaa et Hjem; de er i mangfoldige Tilfælde hjemløse her i Verden, og jeg kan i alt Fald ikke være med til at hindre, at de faar denne lille Chance, som de vil opnaa ved, at Lovforslaget vedtages i den Form, som Landstinget har givet det. Det er blevet sagt, at da Moderen har hele Forældreretten, vil man ved at bibeholde Landstingets Affattelse af § 1 kun opnaa, at der dannes et kunstigt Forhold af et naturligt Forhold. Dette Argument forekommer mig ikke at være holdbart, thi det naturlige Forhold er jo ikke det, at Moderen har hele Forældreretten, det er det hverken efter Naturens Love eller efter Guds Love. Det naturligste Forhold er dette, at Faderen og Moderen i Fællesskab har Forældreretten, og at de to Parter danner Hjemmet for Børnene. Den danske Lovgivning har her skabt et kunstigt Forhold, idet den — og det kan vel ikke være anderledes — har givet Moderen hele Forældreretten. Men vi maa jo ikke glemme, at der her er lovgivet over noget, der er gaaet i Stykker. Hver Gang den danske Rigsdag staar overfor at skulle lovgive om noget, der er sønderbrudt, er gaaet i Stykker, kan man ikke opnaa det fuldkomne, saa maa man lappe paa Forholdene, og jeg kan ikke se andet, end at naar man gennem den Lovgivning, vi allerede har, har givet Moderen hele Forældreretten,

har man lappet paa det, saa er det et kunstigt Forhold. Det bliver et kunstigt Forhold, hvad enten man giver Faderen eller Moderen Lov til at adoptere, det er kunstige Forhold alle sammen. Det er ikke det naturlige Forhold, saaledes som det burde være. Men kan man ikke faa noget bedre, forekommer det mig, at man ikke bør straffe Børnene for Forældrenes Skyld, og jeg synes, at hvis man vil nægte Moderen Ret til at adoptere sit Barn i de Tilfælde, hvor hun paa Grund af visse Forhold med Rette eller Urette ikke kan komme til at staa i Moderforhold overfor Barnet, bør hun have Ret til at adoptere det. Ud fra disse Betragtninger vil jeg gerne henstille, at man vedtager Lovforslaget i Landstingets Affattelse.

Vilhelm Rasmussen: Jeg for min Del vil gerne anbefale det høje Tings Medlemmer, uanset deres politiske Farve, at stemme for Lovforslaget i Landstingets Affattelse. Det forekommer nemlig mig, at naar man ser paa, hvad der er Kærnen i denne Sag, maa man foretrække Landstingets Affattelse fremfor den, der vilde blive Resultatet af de Ændringsforslag, her er stillet. Men jeg vil gerne sige, at jeg ikke ser paa dette Forslag som et politisk Forslag; og det har jo ogsaa ført til, at man har delt sig i de politiske Partier af saglige Grunde. Jeg ser heller ikke saaledes paa dette Forslag, at det er i fremtrædende Grad et socialt Forslag, hvor det er en Opgave at se hen til, hvilke Virkninger Forslaget har for den ene og for den anden Samfundsklasse. For mig drejer det sig om et rent humant Anliggende; og naar jeg undersøger denne Sag, stræber jeg efter at se, hvilken Ordning der har den rigtige Fremtidslinie i sig ud fra et humant Synspunkt; og jeg kan da ikke se rettere, end at der skal meget tvingende Grunde til i al Almindelighed, for at Lovgivningsmagten skal stille Manden gunstigere end Kvinden i et Forhold af saa fundamental Betydning som det, her er Tale om. Altsaa det er den første Betragtning, jeg vil gøre gældende, at hvis der ikke foreligger meget afgørende Grunde, ser jeg ikke rettere, end at man i et Samfund, som ellers paa alle Punkter stræber efter at stille Kvinden paa lige Fod med Manden, ogsaa i denne Sag, og ganske særlig i denne Sag, bør give Kvinden de Rettigheder, som Manden har.

Men det forekommer dernæst mig, at enkelte af dem, der er af en anden Opfattelse, i Virkeligheden argumenterer til Fordel for min; jeg tænker herved paa de